

РЕШЕНИЕ

№ 2871

гр. София, 17.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 17-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Р Н. К

при участието на секретаря А И. И
като разгледа докладваното от Р Н. К Административно наказателно дело № 20221110202425 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д, т. 1 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. П. П., чрез адв. А. В. от САК, срещу наказателно постановление /НП/ № 21-4332-026468 от 21.12.2021 г., издадено от началник сектор към ОПП СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата се посочва, че НП е незаконосъобразно и неправилно. Визират се процесуални нарушения при издаването на НП и АУАН. Твърди се, че в АУАН и НП не се съдържа конкретно и ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Сочи се неправилна квалификация на нарушението. Оспорват се фактическите констатации на актосъставителя, като жалбоподателят излага доводи за липса на нарушение, тъй като лекият автомобил, управляван от жалбоподателя, е поднесъл поради мократа пътна настилка и водачът е предприел маневра, за да овладее управлението на автомобила. Претендира се отмяна на НП поради липса на извършено нарушение, а в условията на алтернативност се излагат доводи за определяне на случая като „маловажен“.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. П., редовно призован, не се явява лично, но се представлява от процесуалния си представител – адв. Ш., редовно преупълномощена, която поддържа жалбата. В хода по същество адв. Ш. прави искане за отмяна на процесното

НП по съображенията, изложени в жалбата и на базата на събраните в хода на съдебното следствие доказателства. Прави искане за присъждане на съдебни разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган – началник-сектор в ОПП-СДВР, редовно призована, не изпраща процесуален представител и не взема становище по подадената жалба.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.11.2021 г. малко след 10:30 жалбоподателят Н. П. управлявал лек автомобил марка с рег. № който се движел по с посока на движение от към бул. „“. Пътната настилка била влажна поради лек дъжд, като температурата била около 8 градуса.

Междувременно св. С. С. и А. К., служители на ОПП СДВР, се намирали също на в служебен автомобил, като се движели в същата посока като автомобила БМВ, а малко зад тях се движел приятел на жалбоподателя – св.

Автомобилът БМВ, управляван от жалбоподателя, спрял на кръстовището на в най-дясната лента за движение на право и като потеглил след подаване на зелен сигнал от светофарната уредба, подал повече газ и потеглил рязко, като се престроил в съседната лента, тъй като след кръстовището, най-дясната лента била предвидена за бус-лента. При маневрата, автомобилът на жалбоподателя леко поднесъл, като се изместил около 1 метър наляво, но водачът бързо го овладял и не създал сериозна опасност за движението. Но маневрата била забелязана от служителите на ОПП СДВР, които били в лентата, предназначена за десен завой, поради което те последвали автомобила БМВ и след подаване на звуков и светлинен сигнал малко по-късно го спрели на бул. България, преди следващото кръстовище. Св. Иванов видял това, но не спрял при своя приятел, а подминал.

Служителите на ОПП СДВР установили самоличността на водача като жалбоподателя Н. П., който бил сам в автомобила. Водачът бил тестван за употребата на алкохол и наркотици, като пробите му били отрицателни.

Но въпреки така установеното леко поднасяне на автомобила при мокра пътна настилка, св. С. С. на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП СДВР съставил срещу жалбоподателя АУАН № 548744/23.11.2021 г. за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, в присъствие на нарушителя и на свидетеля А. К., което се установява от положените от тях подписи. Н. П. подписал акта без възражения, като такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН. В АУАН нарушението било описано като извършване на рязка маневра, като преднамерено автомобилът е изведен извън контрол чрез презавиване, довело до загуба на сцепление на гумите.

При пълна идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация и въз основа на съставения АУАН, на 21.12.2021 г. началникът на сектор при ОПП-СДВР издала атакуваното НП № 21-4332-026468, с което на осн. чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 /три

хиляди/ лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т.2 от ЗДвП.

Фактическите обстоятелства по делото се установяват от събраните доказателствени материали: *гласните доказателства*, съдържащи се в показанията на разпитаните пред съда свидетели С. С., А. К. и както и от *писмените доказателства*: Заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи; Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи; Справка от Националния институт по метеорология и хидрология, справка-картон на водача, които са приобщени по надлежния процесуален ред на чл. 283 от НПК.

Съдът изгради своите фактически изводи въз основа преди всичко на еднопосочните показания на двамата свидетели-полицейски служители, както и на св. Техните показания се потвърждават в известна степен и от справката от НИМХ относно метеорологичните условия процесния ден. Показанията на тримата свидетели са подробни и вътрешнонепротиворечиви и имат характеристиките на пряко доказателствено средство. Макар пред съда двамата полицейски служители да не изясняват причината да преценят на място, че жалбоподателят е извършил нарушение, след като единствено са видели как автомобилът му леко е поднесъл, това обстоятелство не следва да води до пълното дискредитиране на техните показания.

От кредитираните свидетелски показания се установяват обстоятелствата по проверката и поведението на водача – датата и мястото на извършването на проверката, възприятията на свидетелите относно маневрите на автомобила, както и неговия водач. Тримата свидетели са съхранили изключително добре запазен спомен за случая, който им е направил силно впечатление, като св. К. дори си спомня и регистрационния номер на автомобила. И тримата свидетели описват как при потеглянето си автомобилът БМВ се е отклонил наляво, за да се престрои в средната пътна лента, тъй като дясната е означена като „бус-лента“, при което задницата на автомобила леко е поднесла и се е чуло изсвирване на гуми според св. К.. Но и тримата са категорични, че водачът не е губил контрола върху управлението на автомобила, не е участвал в надпревара с други автомобили, нито е правил високорискови маневри, автомобилът не се е завъртал и не е навлизал в другите пътни ленти. Дори при конкретните въпроси от страна на съдията, двамата полицейски служители отговарят, че не биха оприличили маневрата на водача на „дрифт“, въпреки описаното в АУАН негово поведение. Запитан за причината за това разминаване, св. С. сочи, че при съставяне на акта, е копирал законовия текст, като единствено са добавени датата и мястото, както и данните на МПС.

Съдът се довери и на показанията на св. който сочи, че е пътувал зад автомобила на жалбоподателя и е видял потеглянето му. Тези показания изцяло съвпадат с показанията на двамата полицейски служители, включително и за обстоятелството, че в онзи момент е валяло.

В подкрепа на показанията на свидетелите са и писмените доказателства по делото и преди всичко справката от НИМХ. От нея се установява, че в района на кръстовището на в

периода около 10:40 часа на 23.11.2021г. е имало слаб валеж и температурата на въздуха е била около 8 градуса по Целзий. Оттам съдът изведе, че пътната настилка е била мокра, но не и заледена.

Съдебният състав намери надлежно събраните по делото писмени доказателства за относими към предмета на делото, подкрепящи гласните доказателства и изясняващи в пълнота фактическите обстоятелства по делото, и затова съдът ги кредитира.

Съдът намира, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, сочещи описаното в акта и в НП деяние, свързано с извеждане на МПС извън контрол чрез презавиване, което да е довело и до сериозна загуба на сцепление на гумите на автомобила. Още по-малко биха могли да се установят причините за описаната загуба на контрол и че това е било преднамерено, т.е. умишлено.

Независимо от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която постановява, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, настоящият състав намира, че това противоречи на общия принцип на чл. 14, ал. 2 от НПК, който гласи, че доказателствените средства не могат да имат предварително определена сила. Следователно, за съда съществува пречка да се позовава на разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и да ползва фактическите констатации в АУАН, без те да бъдат доказани с допустими доказателства и доказателствени средства.

В хода на производството от страна на наказващия орган не бяха ангажирани каквито и да било доказателства, установяващи извършването на нарушението описано в акта и НП, при управлението на МПС от страна на жалбоподателя. Действително в преценката си дали да се издаде наказателното постановление наказващият орган се основава на фактическите констатации, посочени в АУАН. При оспорване на издаденото НП по силата на чл. 14, ал.2 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН в съдебното производство тези констатации обаче нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в т.7 от Постановление №10/1973 г. на Пленума на ВС. В този смисъл, съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като дава възможност на наказващият орган да посочи допълнителни доказателства, извън тези посочени в НП, в подкрепа на обжалваното постановление. Но от събраните в хода на съдебното следствие доказателства не само не се потвърди описаното в акта деяние, а и напълно се опроверга, включително и от показанията на актосъставителя и свидетеля по акта.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал.2 от ЗАНН 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на проверка, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбите на ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, при съблюдаване на процесуалните правила, но при пълна необоснованост.

Следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Съгласно т.1.2 на Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи, лицата, заемащи длъжност „младши автоконтрольор“ в СДВР имат право да издават фишове и да съставят АУАН. А съгласно т. 2.6 от същата заповед, наказателни постановления могат да бъдат издавани от началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР. Заеманата длъжност от подписалата НП се установява от Заповед № 38121К-13312/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи. В този смисъл актосъставителят и наказващият орган са материално компетентни да установят нарушението и да наложат за него административно наказание.

При съставянето на АУАН и издаването на НП също липсват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като съдът преценява, че са спазени изискванията на чл. 40, ал.1 и чл. 43, ал.1 от ЗАНН за съставянето на АУАН в присъствието на нарушителя и на свидетел, присъствал на извършването на нарушението, както и за връчването на АУАН на нарушителя за запознаване и подпис. Спазени са и сроковете по чл. 34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП.

Съдебният състав не намери и съществени процесуални нарушения относно реквизитите на двата документа (АУАН и НП) по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, като твърденията за липса на конкретно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата по извършването му, съдът намира за несъстоятелни. В АУАН и в НП ясно и недвусмислено са отразени датата, мястото и времето на извършване на нарушението, обстоятелствата по извършването му, описанието му и неговата правна квалификация. В процесния казус в АУАН и в НП не само е посочено, че не се използва пътя по предназначение, но е описано, че водачът извършва рязка маневра, изразяваща се в умишлено извеждане на МПС извън контрол и презавиване, довело до загуба на сцепление със задните гуми на автомобила. Така описаното поведение на водача на автомобила е достатъчно ясно и пълно описано, поради което и санкционираното лице е било наясно какво поведение му се вменява.

Посоченото в наказателното постановление изпълнително деяние, настоящият съдебен състав приема за тъждествено с наложилото се в практиката понятие „дрифт“. „Дрифт“ е техника в шофирането, при която водачът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол през презавиване, довеждайки до загуба на сцеплението на задните гуми. Доколкото именно такова поведение е описано в АУАН и НП, на жалбоподателя е разяснено за какво конкретно деяние е санкциониран. Поради това не следва

да се споделя тезата на жалбоподателя за нарушено негово право на защита.

За да е налице нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП следва да се установи, че водачът на моторното превозно средство използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, а не в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според § 6, т. 1, изр. 1 от ДР на ЗДвП «път» е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Според чл. 2, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП «отворен за обществено ползване» е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. От тук следва, че мястото на извършване на процесното деяние - бул. България в гр. София се явява път, отворен за обществено ползване, тъй като обикновено се използва за движение на превозни средства при еднакви условия за всички участници в движението.

От събраните по делото доказателства обаче не се установява по безспорен начин, жалбоподателят да е извършил визираното административно нарушение. Нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП не изключва случайни, минимални поднасяния на автомобил при нормалното му управление, особено при влошена пътна обстановка. В случая основния разграничителен критерий е не само намерението, умисъла на водача, но и сериозността на самото отклонение от обичайното движение на МПС и причините за него. В конкретния случай не се доказва водачът умишлено да е изгубил контрол върху автомобила си, форсирайки двигателя и презавивайки, за да загуби сцепление на гумите и по този начин да застраши безопасността на движението по пътищата. Свидетелите дават обоснована причина за минималното поднасяне на автомобила му, а именно мократа пътна настилка и опита му рязко да потегли, за да се престрои в съседната пътна лента, като не следва да се пренебрегва и мощността на самия автомобил. Видно от свидетелските показания автомобилът не е криволичил по пътя, бил е овладян бързо и отклонението от нормалната му траектория е било по-малко от метър.

Именно поради тези съображения, съдът прие, че поведението на водача съответства на нормалното предназначение на пътя – да се движат автомобили, които превозват хора и товари. Следователно, липсват доказателства за осъществен състав на нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП и жалбата на Н. П. се явява основателна. Предвид всичко гореизложено, процесното НП следва да бъде отменено като неправилно.

Предвид изхода от производството искането на жалбоподателя за присъждане на съдебни разноски, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, следва да бъде разгледано по същество. С оглед разпоредбата на чл. 63д ЗАНН законът допуска присъждането на разноски на жалбоподателя, като по делото в проведените съдебни заседания е участвала лично преупълномощената адв. Ш., която е осъществила процесуално представителство на жалбоподателя. Тя е представила пълномощно и договор за правна защита и съдействие за адв. В., който я е преупълномощил. В договора е уговорено възнаграждение в размер на 1500 лева за адвокатска защита по делото. Но не са представени надлежни доказателства за заплащане на това възнаграждение. В самия договор е посочено, че договореното възнаграждение е „платено в брой“. Но в следващия параграф на същия

договор е посочено, че при неплащане в срок на възнаграждението или допълнителни разноси, адвокатът има правото да се снабди със заповед за изпълнение по реда на чл. 37 от Закона за адвокатурата. Следователно в самия договор /който не е от т.нар. „адвокатски кочан“/ съществува неяснота дали към датата на подписването му сумата от 1500 лева е била платена в брой или има срок за нейното изплащане, като в договора не се съдържа и указание, че той служи за разписка за получаване на сумата, нито са представени други разписки или банкови документи, установяващи това обстоятелство. Поради това и съдът намира, че при липсата на категорични доказателства за реалното изплащане на адвокатското възнаграждение, същото не следва да бъде присъждано в полза на жалбоподателя.

Воден от горното на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, вр. ал. 3 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-026468 от 21.12.2021 г., издадено от началник сектор към ОПП СДВР, с което на жалбоподателя Н. П. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитника за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева в полза на жалбоподателя.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____